
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

EGYMÁST SZERESSÉTEK!

János evangéliuma 13,21-35

2017. OKTÓBER 8.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 32. zsoltár

Imádkozzunk: Magasztalunk, mennyei Atyánk, hogy szabadulásod örömevel vettél bennünket körbe és most is arra hívtál bennünket, hogy itt, ebben a közösségben dicsőítő, hálaadó szóval jöjjünk Hozzád, megköszönve minden áldásodat, örökkévaló hűségedet, gondviselésed ajándékait, szeretetedet, amelyben hordozol bennünket. Megvalljuk töredelemmel, hogy mindaddig, amíg nem vittük eléd vétkeinket és bűneinket, csak lelkiismeretünk emésztett bennünket és nem láthattunk szabadulást. Így jövünk most Hozzád alázattal, leteszünk eléd mindent, minden vétket, mulasztást, bűnt, törvényszegést, szeretetlenséget és kérünk, oldozz fel bennünket, ajándékozz meg bennünket igazságod áldásával, kegyelmességeddel, szabadításoddal. Ragyogtasd ránk Igédet és Szentlelked erejében buzdíts és bátoríts minket, hogy soha nem szűnjünk meg Krisztusunkat követni, a hit útján járni, reménységben élni és szereteted szent törvényét betölteni. Óérette, Krisztusért, egyetlen szabadítónkért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: Mikor ezeket mondta Jézus, igen nyugtalankodott lelkében, és bizonyoságot tett, és mondta: Bizony, bizony mondom nektek, hogy egy ti közületek elárul engem. A tanítványok ekkor egymásra tekintettek bizonytalankodva, hogy kiről szól. Egy pedig a tanítványai közül a Jézus kebelén nyugodott, akit szeretett Jézus. Intett azért neki Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, akiről szól? Ő pedig a Jézus kebelére hajolván, mondta néki: Uram, ki az? Felelt Jézus: Az, akinek én a bemártott falatot adom. És bemártván a falatot, Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának adta. És a falat után bement abba a Sátán. Mondta azért neki Jézus: Amit cselekszel, hamar cselekedjed. Ezt pedig senki sem értette a leültek közül, miért mondta néki? Némelyek ugyanis állították, mivel az erszény Júdásnál volt, hogy azt mondta neki Jézus: Vedd meg, amikre szükségünk van az ünnepre; vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek. Az pedig, mihelyt a falatot elvette, azonnal kiment: ekkor éjszaka volt. Mikor azért

kiment, mondta Jézus: Most dicsőítették meg az ember Fia, az Isten is megdicsőítették ő benne. Ha megdicsőítették ő benne az Isten, az Isten is megdicsőíti őt ő magában, és ezennel megdicsőíti őt. Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem; de miként a zsidóknak mondtam, hogy: Ahová én megyek, ti nem jöhettek; most néktek is mondom. Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. (János 13,21-35)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Ahogy János evangéliumát olvasuk most itt, a reformáció hónapjában, lépésről-lépésre haladunk előre Jézus Krisztusunk megváltó kereszthalála és feltámadása titkáig. Ámbár ezt a szót, hogy «lépésről-lépésre» haladunk, fel kell függeszteni. Igen, a passió és a feltámadás történetét olyan jól ismerjük, hogy valóban: lépésről-lépésre el is tudjuk mondani. Ám mindegyre beleütközünk egy különös ténybe, amit főleg János evangélista leírása hoz elénk. Ez pedig az, hogy ez az út, Jézus útja a kereszttig és a feltámadásig az örökkévaló Isten tanácsvezése szerint egyenes út, feltartóztathatatlan út és mégis számos olyan állomása van, ahol nem értjük, mi történik, és miért kell annak úgy lennie. Nem ok nélkül jegyzi fel János evangélista ezeket a különös pontokat, megrendítő, meghökkentő állomásokat.

Csak néhányat hadd idézzek fel, és mindeniket hadd kössem ahhoz a szóhoz, amely itt is elhangzik, az Utolsó vacsorán, éppen akkor, amikor Júdás már felállt az asztaltól és elindult, hogy elvégezze árulása művét. Azt mondja Jézus, amikor Júdás veszi a falatot, majd eltávozik: *most dicsőítették meg az embernek Fia és az Isten is megdicsőítették Őbenne*. Jézus a halálra készül és dicsőségről beszél. Ha valami fölfoghatatlan és elfogadhatatlan a számunkra, az az, hogy bármilyen halált dicsőségesnek mondjunk. A halál rettenetes, a halálról azt mondja Pál apostol a Korinthusi levélben, amikor a feltámadás titkáról beszél, hogy akkor jön el a teljesség és Isten országa, amikor legyőzetik *az utolsó ellenség*, a halál (1Kor 15,26). Mindent le tudunk győzni, mindent felül tudunk múlni, mindent magunk alá tudunk gyűrni, birodalmakat, történelmi korszakokat, előttünk járó nemzedékek számára megoldhatatlan feladatokat, talányokat –, és mégis, megáll az apostol szava: a halál az utolsó ellenség, akin csak Isten vehet diadalmat. És most a mi Jézus Krisztusunk úgy megy csatába, megvívni a küzdelmet az utolsó ellenséggel, hogy tudjuk, alul fog maradni. Magára veszi a keresztet és meghal.

Aztán maga Júdás, aki vette a falatot, és már ment is elvégezni árulását. Ott volt a tanítványi közösségben, majd kivált belőle, ahogy János evangélista mondja levelében, kiszakad közülünk, de nem volt közülünk való (1Jn 2,19). Vagy, ahogy itt korábban megjegyzi: Jézus tudta, hogy ki az, akit kiválasztott tanítványságra, apostolságra. Tehát mikor Júdás elindult árulásra, így kiált föl Jézus: *most dicsőítették meg az embernek Fia!* Nem tudunk mi ennek végére menni. De korábban is hallottuk már ezeket, amikor Jézus Jeruzsálemben van

és a Salamon tornácán jár, és arról beszél, hogy önmagát fogja önkéntes áldozatul adni az emberért, és akkor oda lép hozzá Filep a tanítványok közül és azt mondja, hogy Mester, vannak itt Jeruzsálemben görögök és beszélni akarnak veled, és akkor Jézus azt mondja, hogy: *eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia!* (Jn 12,23) A haláláról beszél, közbejön, hogy híre-neve okán látni akarják, és mindazáltal a halála dicsőségéről beszél. Vagy amikor megkezesztelkedik Keresztelő Jánosnál, és azt mondja a Keresztelő: *íme, az Istennek báránya, aki elveszi a világnak bűneit* (Jn 1,33), és ekkor kettéhasad az ég, és mennyei szózat hallatszik: *ez az én szerelmes fiam* (Lk 3,22). Dicsőségsszózat hallatszik. Nem tudjuk mi ezt a kettőt összetenni. Egyrészt itt van az, ami számunkra elfogadhatatlan, botránys és Istennél pedig kárhozatos, – ez a halál, és még inkább a kereszthalál, ahogy Mózes törvényében olvassuk, átkozott az, aki a fán függ (5Mózes 21,23); másrészt a dicsőség, – hol van itt dicsőség? Miért mondja Jézus, hogy most dicsőítetik meg az embernek Fia és Isten is megdicsőítették Őbenne!?

És még ennél is kevésbé értjük azt, amit ez után Jézus a tanítványoknak mond: *új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek, amint szerettelek én titeket, úgy szeressétek ti is egymást, erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.* Azt olvassuk János evangélista megjegyzésében (és a többi evangélistánál is), hogy amikor Jézus jelenti a tanítványainak az utolsó vacsorán, hogy egy közülük elárulja Őt, akkor Péter odasúgja Jánosnak, aki Jézus mellett ül, ugyan, kérdezd már meg a Mestertől: ki az? Mert roppant nyugtalanság vett rajtuk erőt. Lukács evangélista ezt még érzékletesebben írja ezt le (Lk 22,21-24), Márk pedig evangélista igen keményen megjegyzi, hogy a tanítványok el kezdték egyenként mondogatni: csak nem én? csak nem én? (Mk 14,19) Akik a Máté passióját, Bach csodálatos alkotását ismerik, felidézhetik, hogy van ott egy kórus: Jézus jelzi, hogy egy a tanítványok közül elárulja őt, mire nyomban énekelni kezd a kórus: *Uram, én vagyok az?* (Herr, bin ich's?) – és a kórusnak ez a visszatérő kérdése egy gyönyörű – nem is fuga, mert csak egy rövid dallam, ahogy egyik szólam veszi át a másiktól, egyik tanítvány kérdezi a másiktól, de leginkább a Mestertől: *én vagyok az, én vagyok az?* Ime, lelepleződik az ember, ahogy leleplezik magukat egyenként a tanítványok, a hűségesekek, az odaszántak, a lelkesek, a Jézust követők, a virágvasárnapi bevonulók: *én vagyok az?* És nem is jövő időben mondják: *én leszek-e az?* - hanem jelen időben: *én vagyok az?* És már bomlik is a tanítványi közösség, mert ahol árulás van, ahol magára hagyják az embert, ahol hűtlenség van, ott indokoltnak érezzük, hogy legalább kissé felfüggeszünk az egymás-szeretetet. Ott gyorsan rendezni kell a sorokat. Mintha az egész emberi történelemnek és a mi egyéni történetünknek és a mi korunk történetének is az egyik megrendítő motívumát látnánk itt. De nem akarom én ezt kiemelni a passió történetéből, inkább azt mondom, hogy tükröt tart elénk ez a kérdés. És ha belenézünk, világosan meglátjuk magunkat ebben a kérdésben: csak nem én vagyok az? És mindeközben Jézus azt mondja, hogy: *szeressétek egymást!* A bajban, az árulásban, az ellenség szorongató közelében

– és most szorongat az ellenség, a végső ellenség, a halál! – jogosnak tartjuk, hogy felfüggeszük ezt az egymást-szeretését, és megkeressük, hogy ki az? Ki az áruló? Itt majd látni fogjuk, Júdás az – ahogy János evangélista megjegyzi, mert az ördög már belesugallta a szívébe, hogy elárulja a Mestert (Jn 13,2). Tudjuk korábbról, hogy az árulás már meg van beszélve (Jn 6,71), már csak a pillanatot várja Júdás, hogy megadja a jelet. Meg is fog történni néhány óra múlva. Elmegy, hogy összegyűjtse a csapatot és árulása bérét vegye. Ki az, ki a felelős, miért történhet meg mindez?

Egy francia-amerikai tudós, René Girard beszél arról egy magyarul is olvasható könyvében (A bűnbak), hogy mi folyton bűnbakot keresünk. Ki itt a bűnbak? Egymást szeretni nagy-nagy odaadással, nagy-nagy hűséggel, sok áldozatot hozva tudjuk. De valahogy úgy van az emberi közösség – mondja ez a tudós –, hogy időről időre keres egy bűnbakot, egy felelőt, egy vétkest. Valakit, akit mintegy rituálisan felelőssé lehet tenni – és fontos, hogy ő maga is vállalja ezt a felelősséget, kimondja saját véttségét. Ismerjük az 1950-es évek elejéről a koncepciók perkeit, ott annyi történet csupán, hogy valakire ráfogták, hogy elárulta a szocialista Magyar Népköztársaságot, összeszövetkezett az imperialistákkal, aztán elítélték és kivégezték; ki kellett állnia és győznie kellett ország-világ előtt, ha igaz volt a vád, ha nem. A bűnbak. Az ószövetségi törvénykezésben van ennek egy előképe, a mózesi rendtartás szerint a főpapnak a nagy áldozat bemutatása előtt ki kellett választani egy erre alkalmas kecskebakot, aztán mintegy szertartásszerűen rá kellett helyeznie a nép vétkét és ki kellett kergetnie a pusztába (3Mózes 16). Innen van a szó: bűnbak, aki elviszi a vétket, hogy aztán mi újra szeretni tudjuk egymást. Mindig kell egy bűnbak, mindig kell valaki, akire rá tudunk mutatni, akire rá tudjuk terhelni, hogy mi most azért nem tudjuk egymást szeretni, mert, falusiasan szólva, benyomta a pumpát a küllők közé, mert homokot szórt a fogaskerekek közé, mert csinált valamit, ami megbillentette, ami megrongálta, ami tönkre tette a mi egymást szeretésünket.

És kezdhethetünk felidézni a világ legelső krónikájától kezdve mindmáig, ki volt az, kik voltak azok, ki volt az áruló, ki volt a bűnös, kinek kellett elvinni a balhét, kire fogták rá a összes bűnt. Aztán, persze, utólag kiderült, hogy nem ő volt az, és akkor meg kellett keresni azt, aki ráfogta, hogy ő volt az, aztán a következőre is ráfogni mindezt, – ez szörnyű, halálos mókuskerék, az mondja Girard, ez azért van így, mert az ember utánzó lény, ezt tanuljuk el nemzedékről nemzedére. Ilyen a halál fogsága, ilyen a rablét, ilyen az, amikor a börtönben ülő önmaga smaszere lesz. Ez a halál fogsága. De Jézus arról beszél, hogy az Ő áldozati halálával Isten megtöri ezt a borzasztó kört.

A Zsidókhöz írt levél mondja, hogy Jézus Krisztus a mi örök és tökéletes főpapunk, aki testének egyetlen egy és tökéletes és önkéntes áldozatával elvette a bűn-adósságot. Mi több, mondja a Zsidókhöz írt levél, kettéhasadt a templom kárpitja, ezért valószínűleg és legmélyebb értelmében is szabad az út Istenhez, a kegyelem királyi székéhez, hogy ott segítséget kapjunk, és Jézus tökéletes ál-

dozata óta nincs többé bűnért való áldozat. Eltöröltetett. Nincs áldozat, hanem elfogadás van, nincs bűnbakkeresés, hanem Krisztuskeresés van. A bűnbak ugyanis sohasem megváltó, a bűnbak csak a mi szerencsétlen emberi megoldásunk, hogy ráfogjuk valakire a hibát. Messzire vezet, de röviden ide hozom. Heten voltunk testvérek, ülünk este vacsoránál, bejön édesapánk dúlt arccal: ki szakította el a szőlőlugas drótját? Elszakadt a drót és leomlott a sok szőlő. Ültünk ott heten az asztalnál és már emelkedett is kinek-kinek a mutató ujjá és mutatott a másokra. Körbemutattunk, mert valaki csak elszakította, valaki csak kárt csinált, valakin csak számon kell azt kérni, valakit oda kell állítani a többiek elé és demonstrálni kell rajta az élet jó rendjét és azt, hogy a véték nem marad büntetlenül. Krisztus magára vette az ember bűnét, de sosem vallotta magát vétkesnek. Itt nyílik meg a halálos kör - és ez a dicsősége a Krisztus keresztségének. Nincs dicsőséges halál. Vannak dicsőséges halottak, vannak hősök, akik odaáldozták az életüket és ahogy Jézus mondja: nincs nagyobb dolog annál, mintha valaki életét adja a barátaiért, de dicsőséges halál nincsen, csak egy, ez. Mert a Krisztus passiójában nem találjuk azt, ami a koncepciók perekben szokott történni, hogy oda állna és egy hosszú, töredelmes látniával mindent bevallana, mindent magának tulajdonítana, mindent elismerne, még azt is, amit nem követett el. Nem vallja magát bűnösnek, ártatlannak vallja magát. Az ártatlant ítéli el az ember.

De éppen ebben van elrejtve a kereszt egyik nagy titka. És azért beszél Jézus dicsőségről, mert ugyan hogy hordozhatnánk ezt el, ugyan hogy hordozhatták volna el a tanítványok ott Jeruzsálemben, a virágvasárnapi bevonulás után, a templomban aratott csodálatos győzelmek után, a fantasztikus, felfoghatatlan gyógyítások és csodák után, ugyan hogyan foghatták volna fel és hogyan hordozhatták volna el Krisztus halálát? De most megerősíti őket Jézus, és azt mondja a tanítványoknak, hogy most, most dicsőíttetik meg az ember Fia, és az Isten is megdicsőíttetik Őbenne, és ha megdicsőíttetik Őbenne az Isten, az Isten is megdicsőíti Őt önmagában és – hozzátoldja János evangélista – és ezennel megdicsőíti Őt. Mélységes nagy titok ez: az Isten szeretetének a titka (ahogyan Pál magasztalja: «az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.» Róma 5,8) - máskéülben összerogynánk, mert számunkra is borzasztó a kereszt, és elhordozhatatlan az utolsó ellenség győzelme, és fölfoghatatlan, hogy miképpen lehetséges az egyetlenegy igazat, az ártatlant halálra adni.

A reformáció emlékhónapjában mi is sokszor idézzük a 16. századi particula exclusivákat: sola Scriptura, sola fide, sola gratia, soli Deo gloria, de mind-egyiket, minden alkalommal hozzá kell kapcsolnunk ehhez: solus Christus, egyedül Krisztus. Csak Ő az igaz, egyedül Ő és senki más. És az embernek ez az egyetlen reménye, az egyetlen igaz feszítették meg. Magunkra nézvést is mondanunk azt kellene, hogy közülünk bárki bűnbakká tehető. Menthetetlen vagy, ember, akárki is légy – mondja Pál apostol (Róma 2,1). Krisztus az egyetlen, akire ráteheti az ember a reményét és azt mondhatja, hogy talán Őérette, talán Miatta megmenekülünk. Olyan ez, mint Ábrahám alkujá Sodo-

mért és Gomoráért: ha lenne ötven igaz, ha lenne negyven igaz, ha lenne hús, ha lenne tíz... nincs tíz sem. De van egy, csak egy, és mi ezt az egyet, ahogy Péter apostol mondja a pünkösdi prédikációjában, megfeszítettük (ApCsel 2,36), de Isten éppen ezáltal adott új életet - nekünk.

Lehet tehát a kereszt a dicsőség órája, és erre az órára tekintve mondja nekünk Jézus, hogy szeressétek egymást, miképpen én szerettelek titeket. Van-e akadály, testvérek, igazán, van-e akadály egymást szeretni? És én most nem romantikus pépet akarok a nyakatokba önteni, nem szentimentalista szöveget mondok itt, nem hollywood-i forgatókönyvet írtam! Van-e akadály egymást szeretni? Ugyan mi volna? Van-e akadály megbékélni, van-e akadály elengedni, van-e akadály magamhoz ölelni? Ugyan mi volna? Kellene talán még bűnbak? Menthetetlen vagy, ha nem szeretsz, mert menthetetlenek vagyunk, ha nem szeretünk.

Lépésről lépésre haladunk a kereszt felé, és már láttuk János evangéliumában azokat a pillanatokat, amikor Jézus elléphetett volna a végzete elől, és otthaghatta volna ezt a felfoghatatlan halálos utat. Például, egy-egy dicsőségórán (emberi dicsőségórán, mert ilyenek is voltak), amikor megszorította a kegyeret az ötezernek és jöttek, hogy királlyá tegyék, és felültessék az emberi dicsőség legmagasabb ormára. De ő marad a maga útján! Vagy amikor virágvasárnap a lelkesek a szabadságharc zászlóit emelve, a Makkabeus-jelképeket, pálmaágakat lengettek. De ő nem az Antónia-erődbe megy fel, ott várná az emberi dicsőség a légiónyi angyallal, hanem bemegy a templomba, az imádság házába. És még hát ilyen pontja volt Jézus életének, ahol ott sűrűsödött körülötte az emberek által összerakott sok-sok dicsőségekcske! De már mindeniket por lepi, mindenik elmúlt, egyik sem érdekes, a történelemtkönyvek lábjegyzeteiben sem emlékeznek meg ezekről. Krisztus az isteni dicsőséget keresi. Az az én dicsőségem – mondja – hogy teljesítem az Atya akaratát, az Atya akarata pedig az, hogy szeressétek egymást. Nincs akadály tehát, ezt értjük meg Jézus szavaiból, nincs már akadály. *Szeressétek egymást, amiképpen én is szerettelek titeket, erről ismeri meg mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.* A halálórán mindig felelőst keres az ember. Sok gyászolóval beszélgettem már és sokszor nehezen is hallgattam őket, mert tudom, hogy mennyit küzdenek az orvosok egy-egy agonizáló, haldokló emberen, mennyi mindent megtesznek. A gyászoló pedig mondják-mondják: itt rontotta el az orvos, ott rontotta el az orvos, órákon keresztül tudják sorolni. Tudom, ez gyázmunka. Mégis, szüntelen felelőst keresünk. De mi nem gyázmunkában vagyunk itt, hiszen az a dicsőség, amely Krisztus keresztjén felragyog, az a halálból feltámasztó, a halál fölött győztes Istennek a dicsősége, aki igazolta és bepecsételte Krisztus engedelmisségét, büntőlő érdemét, és ezzel bepecsételte és igazolta ezt a parancsát is: egymást szeressétek! János a levelében megismétli ezt: új parancsolatot adok néktek, fiacskáim, egymást szeressétek, majd hozzáteszi: nem új ez a parancsolat, ez volt kezdettől fogva (1Jn 2,7-8). Azt kívánom tiszta szívemből, hogy amikor Jézus keresztútjánál, egy-egy pontjánál megállunk és megrendülünk, és nem értjük és fel se tudjuk

fogni és talán meg is botránkozunk azon, hogy miért mondja Jézus azt, hogy most jött el az Ő dicsősége, azt kívánom, hogy Isten Szentlelke által, egészen a szívünk mélyéig hatoljon el az új – vagy a régi? –, inkább így mondom, az örökkévaló parancs: egymást szeressétek! Immár semmi akadály. Ámen

Imádkozunk! Önmagunknak is okozott gyötrelomból, keserűségből, aggodalomból, veszedelemből kiáltunk most Hozzád, mennyei Atyánk! Kérünk, ragyogtasd előttünk szüntelenül a csodálatos mennyei jelet, magát a mi Urunkat, Krisztusunkat, akiben legyőzted a bűnt, a halált és a kárhozatot. Csak Hozzá tudunk folyamodni, mert csak Őbenne láthatjuk meg bűnök alól feloldozó kegyelmedet. Csak Hozzá tudunk folyamodni, mert Őbenne látjuk a halálon győztes Urat, csak Hozzá tudunk folyamodni, mert egyedül Ő nyithatja meg számunkra halálból, elveszésből, kárhozatból az utat életre, kegyelemre és dicsőségre. Kérünk, bocsásd meg, hogy miközben annyi ajándékkoddal áldod meg életünket, nekünk megannyi kifogásunk van az ellen, hogy betöltsük szereteted parancsát.

Könyörgünk beteg, elesett, megfáradt, sokféle bajjal küszködő testvéreinkért. Enyhíts bajaikon, gyógyítsd betegségeiket, újítsd életüket, hogy velük együtt, itt, a gyülekezet közösségében is hálát adhassunk irgalmasságodért. Könyörgünk a szomorkodókért, a gyászolókért, akik a halál árnyéka völgyében járnak, és akikre roppantul terhel most végességünk tudata. A feltámasztott Krisztus erejével, dicsőségével buzdítsd és bátorítsd őket s adj nekik élő reménységet.

Könyörgünk Urunk a zűrzavarba futó világért, a háborúskodásban álló nemzetekért és népekért, a szívükben rettenetet forgatókért. Könyörgünk a népek nagyjaiért, elöljáróiért, térítsd szívüket magadhoz. És adj nekünk békességet a mi időnkben, nincs más bajvívónk, csak Te, aki halálon győztes Úr vagy.

Könyörgünk a Krisztus nevét megvallókért szerte a világon, legfőképpen az üldözött keresztyénekért, akik hitükért és a szeretet parancsa miatt szenvednek üldöznek, hátratételt és fosztják meg őket életüktől. Őrizd meg és tartsd meg őket békességben, szeretetben, irgalmasságodban, minket pedig, akik itt most békességben élhetünk, és szabadon hirdethetjük a mi Krisztusunk nevét, áldj meg a szeretetnek, az erőnek és a józanságnak lelkével, hogy szent Igéd gyümölcsét megteremthessük embertársaink javára és nagy Neved dicsőségére. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU